

RODINA

5/2022

Nepoškvrnenej

Vianoce

*Do nočného ticha, keď zaznie zvona hlas,
k polnočnej slávnosti pozýva všetkých nás.
Poďme, nemeškajme vzdať úctu Kráľovi,
čo z neba k nám schádza, zástupov Pánovi.*

*Bo v tej svätej chvíli nebo, zem sa spája,
najvznešenejší Kvet bol presadený z raja.
S účasťou prežime tajomstvo tej noci,
v ktorej Boh ukázal veľkosť svojej moci.*

*Do ľudskej podoby odel Božstvo svoje,
by skrz telo zviadol raz so smrťou boje.
Len nesmierna láska, tá ho viedla k tomu,
by nedal zahynúť vo svete nikomu.*

*Do nočného ticha zaznie zvona hlas,
do Božieho chrámu pozýva všetkých nás,
klaknime si zbožne k jasličkám v túto noc,
prosme Božské Dieťa o silu, o pomoc.*

*Ježiško, Boží Syn, ty Kráľ a vládca náš,
ty naše myšlienky, záhyby srdca znáš.
Daj nech naše srdcia s tvojím sa dnes spoja,
s vlastnou slabosťou daj nám síl do boja.*

Katarína Solavová

Vydáva:

Rodina Nepoškvrnenej
038 31 VRÍCKO 190

☎ 043/493 37 41

ICO 17 057 221

e-mail:

rodinaneposkvrnenej@gmail.com

Bankové spojenie:

Číslo účtu: 18539362/0200

IBAN: SK27 0200 0000

0000 1853 9362

Zodpovedný redaktor:

Sr. ThLic. M. Alžbeta Lukasová

Redakčná rada:

Sr. M. Alica, Sr. M. Jaroslava,

Sr. M. Norberta, Sr. M. Timotea

Ilustrácie: Miroslav Lechan

Jazyková úprava:

Mgr. Danka Kubičková

Výchádza 5-krát ročne

Ročník XXX.

Evidenčné číslo: EV 3173/09

Tlačiareň: P+M Turany

Cirkevné schválenie:

Rímskokatolícky

biskupský úrad

Banská Bystrica,

№. 400/01 z 26.3.2001

ISSN 1335-8030

Dátum vydania: december 2022

Rodina Nepoškvrnenej spracúva osobné údaje v súlade s platnou právnou úpravou. Princípy ochrany osobných údajov, podľa ktorých postupuje, ako aj kontakt na zodpovednú osobu, sa nachádzajú na www.gdpr.kbs.sk.

Minulosť, prítomnosť, budúcnosť

Vraj najzriedkavejšou vecou v živote je „žiť naozaj“. Väčšina ľudí buď prežíva, živorí, alebo si len užíva... Nič z toho nie je pravý život.

Naši zakladatelia spájali život, vieru a sny. Vďaka ich spolupráci s Božou milosťou máme našu rehoľnú rodinu – Kongregáciu Milosrdných sestier sv. Vincenta – Satmárok, dielo Rodiny Nepoškvrnenej aj náš časopis. Jeho prvé číslo vyšlo ako darček k Vianociam roku 1992. Časopis Rodina Nepoškvrnenej oslavuje 30. narodeniny... Ďakujeme za možnosť byť prítomné v tomto diele, za vaše modlitby, za svedectvo života. Je to vzácny znak Božej dobroty.

Vám všetkým vyprosujeme pravý život osvetlený Božou prítomnosťou. Nech je každý deň vzácny v Božích očiach aj v očiach iných.

(pokračovanie na nasledujúcej strane)

Obsah:

<i>Tridsiate narodeniny</i>	2
<i>Liturgická formácia</i>	5
<i>Duchovná kytica</i>	8
<i>Keď je Boh na prvom mieste</i>	12
<i>Darovanie darujúcemu</i>	14
<i>Kým tam boli</i>	16
<i>Vianoce môjho detstva</i>	18
<i>Vianoce v Hondurase</i>	20
<i>Panna Mária – Rozväzovačka uzlov</i>	22
<i>Fatíma stále aktuálna</i>	25
<i>Svedectvá a spomienky</i>	28
<i>Svedectvá z kríža</i>	30
<i>Informácie</i>	31
<i>Osemsmerovka</i>	32

Nezabúdajme sa vo všetkých životných potrebách utiekať k Nepoškvrnenej a modliť sa povzdych: „Bez hriechu počatá Panna Mária, oroduj za nás, ktorí sa k tebe utiekame.“

Nech vás Pán v tomto vianočnom čase odmení za všetky námahy, naplní útechou a radosťou.

Sr. M. Irena Kopanicová, generálna predstavená

Tridsiate narodeniny

Pýtate sa, kto slávi v predvianočnom čase svoje tridsiate narodeniny? Odpovedám: Nie kto, ale čo. Náš časopis Rodina Nepoškvrnenej.

Pred Vianocami v roku 1992 sa v poštovej schránke mnohých členov Rodiny Nepoškvrnenej objavila zvláštna zásielka. Bol to vianočný darček z Vrúcka – prvé číslo časopisu, ktorý dodnes nesie rovnaký názov ako veľká duchovná rodina, ktorú v roku 1975 založila sestrička Bernadeta Pánčiová – Rodina Nepoškvrnenej. Náklad tohto prvého čísla – vianočného darčeka, ako sme ho nazvali, bol tritisíc kusov.

Ako sa zrodila myšlienka vydávať časopis pre členov, ale aj pre všetkých, ktorí o neho prejavajú záujem? V rokoch náboženskej neslobody, keď Rodina Nepoškvrnenej vznikla, sme o časopise nemohli ani snívať, hoci aj vtedy každým rokom

členov pribúdalo. Keď sa po zmeňte politickej situácie rady RN veľmi rýchlo rozširovali, nebolo už možné tak ako v počiatkoch udržiavať osobný kontakt so všetkými členmi, či už návštevami, prostredníctvom telefónu alebo korešpondencie. Hľadal sa spôsob, ako by to predsa len bolo možné a Pán ho ukázal. Najväčší podiel na uskutočnení tejto myšlienky mala sestrička Bernadeta a kňaz vdp. Viliam Gabriel. V máji roku 1992 sa uskutočnila v poradí druhá vlaková púť slovenských chorých do Lúrd. A práve počas tejto púte, v Massabielskej jaskyni, kde sa zjavila Panna Mária Bernadete Soubirousevej, myšlienka na vydávanie časopisu dozrela. Časopis vznikol aj ako odpoveď na prianie tých, ktorí sa už do pútnického vlaku do Lúrd nezmestili, ale chceli sa o púti niečo dozvedieť, ako aj tých, ktorí do Lúrd putovali,

a chceli sa podeliť o svoje zážitky z púte.

V úvodníku prvého časopisu vdp. Viliam Gabriel, ktorý sa stal prvým šéfredaktorom, napísal: „Dostáva sa vám do rúk prvé číslo nášho spoločného časopisu *Rodina Nepoškrvnenej*. Zrodilo sa na vaše prianie pri nohách *Nepoškrvnenej* na druhej púti chorých v *Lurdoch*. Tam sme spoločne prosili o požehnanie tejto myšlienky. Dnes sa stali naše priania skutkami, za čo patrí vďaka *Nepoškrvnenej* a vám všetkým, ktorí ste hrdinsky prekonávali všetky ťažkosti počiatočného zrodu *Rodiny Nepoškrvnenej*. Na stránkach nášho časopisu chceme vytvoriť jednu rodinu zdravých s chorými, a tak cez *Pannu Máriu – Služobnicu Pánovu* poslúžiť trpiacemu *Kristovi* slovami i skutkami obetavej lásky.“

Pretože sídlo redakcie bolo v tom čase na farskom úrade v Horných Lefantovciach v Nitrianskej diecéze, kde pôsobil vdp. Gabriel, o cirkevné schválenie na jeho vydávanie sme požiadali otca kardinála Jána Chryzostoma Korca, ktorý v tom čase spravoval Nitriansku diecézu. Otec kardinál nám schválene

nie spolu so svojím požehnaním ochotne udelil.

Počas celých tridsiatich rokov sme sa usilovali ostať verní prvotnému zámeru. Chceli sme, a naďalej chceme, vytvárať jednu rodinu zdravých s chorými a aj prostredníctvom časopisu poslúžiť *Kristovi*, ktorý aj dnes trpí v našich chorých bratoch a sestrách, a je prítomný aj v obetavej službe tých, ktorí chorým akýmkoľvek spôsobom slúžia a pomáhajú im na ich životnej ceste.

V priebehu tridsiatich rokov sa mnoho zmenilo. Pokročila technika, pribudli skúsenosti, vystriedalo sa pár tlačiarňí, pribúdali ľudia ochotní dať do služby svoje talenty a schopnosti... Na všetkých si s láskou a vďakou spomíname. Nezabúdame ani na tých, ktorí nás už predišli do večnosti. Ako prvý z týchto obetavých ľudí prekročil

prah večnosti práve vdp. Viliam Gabriel. Časopis číslo 3/1996 už redigoval z nemocničného lôžka, kde sa liečil po mozgovej príhode. Do domu nebeského Otca odišiel 23. októbra 1996. Vydávanie časopisu však neprestalo. Redakcia sa presťahovala z Lefantoviec do Vrúcka a zodpovednosť za časopis prevzala sestrička Bernadeta. Pokiaľ jej to zdravotný stav dovoľoval, prispievala k jeho tvorbe článkami, podnetmi a návrhmi. Posledné roky svojho pozemského putovania mala účasť na jeho tvorbe najmä svojou modlitbou a obetou.

Keďže sídlo redakcie sa prenieslo z Nitrianskej do Banskobystrickej diecézy, požiadali sme o cirkevné schválenie vtedajšieho banskobystrického biskupa Mons. Rudolfa Baláža, ktorý poznal združenie Rodina Nepoškvrnenej od jeho vzniku. Povolenie pokračovať vo vydávaní časopisu sme dostali už o týždeň. Po jeho odchode do večnosti nám cirkevné schválenie udelil aj nový diecézny biskup Mons. Marián Chovanec.

Aj po tridsiatich rokoch by sme chceli zopakovať slová vdp. Viliama Gabriela z prvého čísla časopisu, ktoré sú stále aktuálne: *Radi prijmem vaše podnety, pripomien-*

ky a návrhy, príspevky, zážitky, skúsenosti, ale i tvorbu ako vzájomné duchovné obohatenie na „krížovej ceste života“.

K tomuto jeho povzbudeniu chceme pripojiť aj ďalšiu veľmi dôležitú výzvu. Prosíme tých, ktorí ste osobne poznali sestričku Bernadetu alebo ste si s ňou písali, aby ste nám napísali svoje spomienky na ňu. Vy najlepšie viete, čím vás oslovila, k čomu vás povzbudila slovami či osobným príkladom. Určite sú medzi vami aj takí, ktorí sa so sestričkou Bernadetou nikdy osobne nestretli, nenapísala vám... Snáď ste ju iba počuli v rozhlase alebo videli na televíznej obrazovke, prípadne ste čítali nejaký článok alebo knihu, ktorú napísala, alebo vám o nej niekto rozprával... A predsa vás oslovil jej život, niektoré z jej vypovedaných či napísaných slov. Vieme, že sestrička Bernadeta nejednému z členov RN pomohla prijať osobný kríž, obetovať utrpenie alebo sa obetavo starať o svojho blízkeho, ktorý je chorý. Podel'te sa s ostatnými o svoje spomienky. Chceli by sme ich zozbierať čo najviac. Veríme, že niekedy budú veľmi potrebné a cenné.

Trojjedíný Bože, vďaka za všetky udelené dary a milosti, za silu

prekonávať prekážky, ktoré doteraz sprevádzali vydávanie časopisu. Panna Mária, naša nebeská Matka a patrónka, aj tebe ďakujeme za tvoju materinskú starostlivosť a príhovor. Vďaka patrí aj všetkým členom Rodiny Nepoškvrnenej a čitateľom za ich duchovnú, materiálnu i finančnú pomoc. Vďaka všetkým, ktorí spolupracujú na tvorbe časopisu a horliteľom v jed-

notlivých farnostiach, ktorí ho obetavo roznášajú tým, ktorí majú o časopis záujem.

Čo by sme si chceli priať k tridsiatym narodeninám? Aby čitateľov i všetkých, ktorí sa akýmkoľvek spôsobom podieľajú na tvorbe a šírení časopisu, aj naďalej sprevádzalo Božie požehnanie a ochrana Nepoškvrnenej.

Zostavila sr. M. Alžbeta

Liturgická formácia

Pápež František 29. júna tohto roku adresoval biskupom, kňazom, diakonom, zasväteným osobám a veriacim laikom list *O liturgickej formácii Božieho ľudu* s názvom **Desiderio desideravi**, čo pochádza z latinského citátu 15. verša 22. kapitoly Lukášovho evanjelia: „*Veľmi som túžil jesť s vami tohto veľkonočného baránka.*“

Pápež svojim spisom veľmi priamo odpovedá aj na aktuálnu otázku: na rozpaky a nesúhlas, ktoré práve pred vyše rokom vyvolal jeho apoštolský list *Traditionis Custodes*, ktorým obnovil diecéznym biskupom zodpovednosť za slávenie liturgie v predkoncilovom obrade, ktoré sa v posledných rokoch veľ-

mi rozšírilo. Samozrejme, že to vyvolalo aj množstvo pripomienok a otázok.

Svätý Otec František sa rozhodol osloviť celú Cirkev a k otázke slávenia v tridentskom obrade sa vyjadril niekoľkokrát veľmi jasne a rozhodne: „...*nemôžeme sa vrátiť k tej forme obradu, ktorú konciloví otcovia považovali za potrebné zreformovať, pričom pod vedením Duča Svätého a podľa svojho svedomia ako pastieri schválili zásady, z ktorých reforma vzišla.*“ A hneď na to: „...*aby mohla Cirkev v rôznych jazykoch vznášať jednu a tú istú modlitbu, ktorá by vyjadrovala jej jednotu. Chcel by som, ako som už napísal, aby sa táto jednota zno-*

vu nastolila v celej Cirkvi rímskeho obradu.“

Pápež František však nechcel svoj príhovor obmedziť na zopakovanie toho, čo už bolo celkom jasné v texte z roku 2021, ale radšej využil príležitosť a ponúkol všetkým katolíkom inšpiratívnu výzvu, aby znovu objavili a zamilovali si skúsenosť liturgickej modlitby.

V liste pápeža Františka o liturgii nie sú najdôležitejšie liturgické ohrozenia ako ani spor s „tradicionalistami“. Za najdôležitejšie považuje pripomenúť, že v centre slávenia nestojí nejaká idea ani rituál, ale živý Ježiš Kristus. „*Kresťanská viera je buď stretnutím s ním Živým, alebo neexistuje. Liturgia nám zaručuje možnosť takéhoto stretnutia*“ (č. 10, 11). Ježiš sám povedal svojim učeníkom: „*Toto robte na moju pamiatku*“ (Lk 22, 19). A Cirkev od samého začiatku „*chápala*“, píše pápež František, „*že to, čo bolo na Ježišovi viditeľné, čo sa dalo vidieť očami a čoho sa dalo dotknúť rukami, jeho slová a gestá, konkrétnosť vteleného Slova, to všetko prešlo do slávenia sviatostí*“ (č. 9).

Neustála liturgická formácia, ku ktorej sú povolani všetci veria-

ci, spočíva v tom, aby sa naučili nachádzať v liturgii živého Ježiša Krista, poslaného Otcem, ktorý nám spolu so Synom posielal Duha Svätého.

V texte listu je zaujímavé, ako pápež robí všetko preto, aby nevažoval o „liturgickej otázke“ ako o niečom, čo je vyhradené iba kňazom a diakonom, hoci zdôrazňuje zodpovednosť, ktorú majú vysvätení služobníci. Neustále však pripomína dôležitosť účasti všetkých pokrstených veriacich a ich prínos, ktorý spočíva v „*oživovaní úžasu nad krásou pravdy kresťanského slávenia*“ (č. 62).

List pozostáva len zo 65 bodov. Je veľmi stručný a výstižný a jasne dáva najavo, že si nerobí nárok na vyčerpávajúce spracovanie nesmierného pokladu slávenia svätých tajom-

stiev. Práve naopak: možno ich brať ako „provokácie“ veľmi obohacujúcich a plodných úvah nad tromi pojmami, ku ktorým sa pápež František vracia s osobitnou naliehavosťou: **úžas, ticho, formácia.**

Úžas je základný postoj, s ktorým veriaci pristupuje k svätým znakom liturgie, ktoré tento úžas nevyčerpávajú, ale živia. Pápež vyzýva (a pomáha) nechápať úžas ako „akýsi údiv zoči-voči nejasnej skutočnosti alebo záhadnému obradu“, ale naopak, je to skôr „úžas“ nad tým, že môžeme spoznať a stretnúť sa so spásou, ktorú Boh ponúka svojmu ľudu: úžas, ktorý sa otvára symbolickému jazyku a umožňuje zapojiť sa do neho...! Pápež František viackrát vo svojich príhovoroch zdôrazňuje potrebu žasnúť a dokonca sa aj pýta, či sme toho schopní.

Ticho pápež František označuje za „rituálne gesto“, ktoré má v liturgii nesmierne dôležité miesto a nie je to iba akési útočisko, kde by sa človek mohol utiahnuť do súkromia a rituál by bol iba niečo rozptyľujúce.

Ticho je symbolom prítomnosti a pôsobenia Ducha Svätého, ktorý oživuje celé slávenie. Ticho teda nie je len neprítomnosťou hluku,

ale „vedie k pokániu a túžbe po obrátení; prebúdza k počúvaniu Slova a k modlitbe; disponuje k adorácii Kristovho tela a krvi; v intimite spoločenstva každému naznačuje, čo chce Duch konať v živote, aby nás pripodobnil lámanému chlebu.“

A práve tu sa **formácia** stáva prirodzenou a nevyhnutnou, aby sme chápali jazyk liturgie, pretože sa človek musí stať schopným porozumieť symbolom a zároveň sa nechať formovať liturgickou skúsenosťou. „Kresťanský život je neustálou cestou rastu: sme povolaní nechať sa formovať s radosťou a v jednote.“

Pápež František na konci svojho listu chce dať ešte jednu dôležitú radu ako „pokračovať na ceste.“ Pozýva, aby sme znovu objavili význam liturgického roka a Pánovho dňa. „Nedeľa, skôr než prikázanie, je darom, ktorý Boh dáva svojej ľudu (preto ju Cirkev chráni prikázaním)“ (č. 65). Nedeľné slávenie ponúka kresťanskému spoločenstvu príležitosť dať sa formovať Eucharistiou.

Toto krátke zhrnutie zrejme len málo vystihuje tón a obsah skutočne krásneho listu pápeža Františka: opláť sa ho prečítať celý a pozorne nad ním meditovať! Všetci si nájde-

me niečo, čo nás osloví a stane sa pre nás výzvou!

V našom časopise sa v jednotlivých číslach budeme vracat' k tomuto textu, aby sme sa ním nechali inšpirovať a naplňali potrebu neustálej liturgickej formácie, ku ktorej vyzval už Druhý vatikánsky koncil pred šesťdesiatimi rokmi.

Na koniec stojí za to zopakovať aj to, čo pápež František píše v zá-

vere svojho posolstva: „*Zanechajme spory a spoločne počúvajte, čo Duch hovorí Cirkvi, pestujme spoločnosť, naďalej obdivujeme krásu liturgie. Dostali sme dar veľkonočnej večere, nech nás sprevádza Pánova neustála túžba byť ju s nami. Pred zrakom Márie, Matky Cirkvi.*“

Vdp. Peter Starošík

(Pokračovanie v budúcom čísle)

Duchovná kytica

pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov

Drahý Svätý Otec František, drahí otcovia biskupi, aj v tomto roku členovia Rodiny Nepoškvrnenej pripravili pre Vás k Vianociam dar svojich modlitieb a obetí. Na samom počiatku, keď v roku 1975 vzniklo združenie Rodina Nepoškvrnenej, poslala sestra Bernadeta Pánčiová, zakladateľka tejto duchovnej rodiny, spolu so svojimi spolupacientkami list, ktorý putoval z martinskej nemocnice do Ríma. V liste zaslali Svätému Otcovi Pavlovi VI. prvú duchovnú kyticu k Vianociam a zaviazali sa, že ho budú podporovať svojimi modlitbami a obetami až do konca svojho života. Odvtedy každý rok členovia dnes už mnoho-

početnej Rodiny Nepoškvrnenej počas celého roka zbierajú kvietky – „malé dary“ modlitieb a obetovaní sa za Svätého Otca a otcov biskupov do duchovnej kytice. Veríme, že kvety, z ktorých členovia aj tento rok pripravili kyticu pre Vás, Svätý Otec František a otcovia biskupi, k tohtoročným Vianociam budú posilou vo Vašich náročných chvíľach a prinesú duchovné občerstvenie do Vášho každodenného života.

Svätý Otče, dostali sme veľa listov, v ktorých členovia Rodiny Nepoškvrnenej píšú, že počas celého roka s láskou zbierali kvety do duchovnej kytice – kvety modlitieb a obetí. Trhali ich pre Vás, drahí

naši duchovní pastieri, na poli svojho života, ktoré je veľmi často posiate rôznymi krížmi. Ak Vám bude ťažko, spomeňte si, že vždy sú tu pre Vás a stoja za Vami tisíce členov, ktorí sa modlia a prinášajú obeť. Od samého počiatku ich k tomu viedla zakladateľka združenia chorých a tých, ktorí im chcú pomáhať, sestra Bernadeta.

Drahí naši pastieri svätej Cirkvi, o modlitbe za Vás nás v liste uistila aj pani Viktória z Bratislavy: „*Za Svätého Otca a otcov biskupov som sa pomodlila veľa ružencov k Božiemu milosrdenstvu, ružence svetla a veľa modlitieb Otče nás. Svätý Otec František je starostlivý otec. Je k nám pozorný a nabáda nás k stálej modlitbe. I keď sa ťažko pohybuje, dbá o nás a je naším veľkým vzorom. Veľká vďaka!*“

O svojej láske k našim drahým pastierom nám v liste napísal aj člen Rodiny Nepoškrvnenej František: „*Drahý Svätý Otče, moja choroba mi denne prináša rôzne utrpenia a ťažkosti. V Rodine Nepoškrvnenej to má všetko hodnotu, pretože to môžem investovať ako poklad priamo na Vaše konto – za Vás a otcov biskupov. Odkedy som prijatý do Rodiny Nepoškrvnenej a môžem sa obetovať za Vás, tak ma to dví-*

ha. Je to duchovný zážitok z modlitby posvätného ruženca, ktorý sa denne modlím a vkladám do nej to, čo ma bolí. Bolesť a trpkosť akoby sa strácali. Milujem túto krásnu modlitbu posvätného ruženca ako aj denné čítanie Svätého písma. To Vám, Svätý Otče a otcovia biskupi, posielam ako darček pod Vaš vianočný stromček.“

Pani Elvíra a pani Žofia z Martina obetujú za Svätého Otca a otcov biskupov dennú modlitbu posvätného bolestného ruženca a nedeľnú svätú omšu vysielanú cez Rádio Lumen. Prinášajú za Svätého Otca Františka ako obeť aj to, že sa pre svoje ťažké zdravotné postihnutie nemôžu zúčastniť na svätej omši v kostole: „*Milovaný Svätý Otec, prajeme Vám, aby ste boli zdravý a aby ste sa nám ešte dlho a s takou láskou a nehou mohli prihovárať vo svojich homíliach a katechézach.*“

Milovaný Svätý Otec, ďakujeme Vám za to, že ste v tomto roku 25. marca, na slávnosť Zvestovania Pána, zasvätili celý svet a osobitne Rusko a Ukrajinu Nepoškrvnému Srdcu Panny Márie, vyprosujúc tak ukončenie vojny. V kázni počas kajúcej bohoslužby v Bazilike sv. Petra vo Vatikáne ste o tomto zasvätení povedali: „*Nejde len o akúsi*

čarovnú formulku, ale o duchovný úkon. Je to gesto úplného odovzdania sa detí, ktoré sa v súženiach z tejto krutej a nezmyselnej vojny, ktorá ohrozuje svet, utiekajú k Matke. “ V Rodine Nepoškvrnenej máme osobitnú modlitbu, ktorou sa členovia zasväcujú Panne Márii a jej Nepoškvrnenému Srdcu. Modlia sa ju pri modlitbe posvätného ruženca. Toto zasvätenie je prejavom toho, že členovia chcú nasledovať Máriinu cestu a kráčať spolu s ňou k Ježišovi.

O svojich modlitbách za Vás, Svätý Otec, otcovia biskupi, a o podaní pomocnej ruky migrantom

z Ukrajiny nám napísala pani Marta: „*My členovia Rodiny Nepoškvrnenej z Tulčika sme uvili do duchovnej kytice pre Svätého Otca a otcov biskupov svätej omše so svätým prijímaním, posvätné ružence, ružence k Božiemu milosrdenstvu. Radi sa modlíme aj Novénu k Panne Márii z Pompejí, máme aj svedectvá a uzdravenia. Obetujeme tiež kríže každodenného života, starosti, choroby, ale aj radosti. Veľkú radosť teraz prežíva naša rodina, ktorá s veľkou láskou prijala migrantov z Ukrajiny. Naše spoločenstvo s nimi trvá doteraz. Veľmi sme sa zblížili aj vo viere. Začali sa s nami modliť ruženec k Božiemu milosrdenstvu, začali chodiť na svätú omšu do nášho kostolika. Ich život sa duchovne naplnia aj skrze môjho manžela, ktorý vysvetľuje učenie katolíckej viery chlapcovi, ktorý má dvanásť rokov. Vďaka za čas, ktorý s nimi trávime. Ďakujeme Duchu Svätému za osvietenie mysle, že môžeme pomáhať tým, ktorí to najviac potrebujú.*“

Do Rodiny Nepoškvrnenej sa nám dostal aj list pani Alžbety z Michaloviec: „*Svätý Otec, v tomto roku bolo naozaj veľmi náročné vyjadriť to, čo by potešilo Vaše ubolené srdce. Keď sa dívam na Vás*

na audienciách, ste stelesnená bolesť! Ako Vás potešiť? Jedine, ak by som mala moc zastaviť vojnu na Ukrajine, ale tú nemám. Tak som sa rozhodla, že neodmietnem Bohu žiadnu bolesť, ktorú na mňa zošle a všetko obetujem za útechu Vášho srdca. K tomuto pripájame aj 14 965 pomodlených posvätných ružencov spolu so 41 členkami nášho spoločenstva, obety, bolesti, opustenosť a trápenia staroby.“

Milovaný Svätý Otec, naši členovia si s láskou spomínajú na Vašu návštevu Slovenska v minulom roku. Spomíname si aj na Vaše príhovory. V jednom z nich ste poukázali na Pannu Máriu, Nepoškvrnenú, ktorá je patrónkou nášho združenia. Pozvali ste nás k tomu, aby sme hľadeli na Máriu ako na vzor viery a rozoznávali jej tri vlastnosti: cestu, prorocstvo a súcit. V súvislosti s touto návštevou nám pani Irena z Vranova nad Topľou v liste napísala: „*Chcem sa tiež zapojiť do duchovnej kytice pre Svätého Otca. Hoci som v Rodine Nepoškvrnenej iba krátko, modlím sa za neho a našich otcov biskupov denne posvätný ruženec. Pred rokom som bola aj na stretnutí s ním v Šaštíne, kde som Svätého Otca videla naživo. Posielam mu „stodvadsať ruží“ za jeho láskavosť, milosti,*

ktoré cez neho dostávame. Modlím sa tiež za jeho zdravie.“

Pani Alžbeta z Bratislavy si s láskou spomína na Svätého Otca na Slovensku: „*Pripájam sa k Vaším ovečkám, ktoré Vám chcú zo srdca zaželať požehnané a milostiplné vianočné sviatky. V mojich každodenných modlitbách za Vás si s láskou spomínam na krásne chvíle, keď som cez televíziu LUX sledovala Vašu návštevu u nás na Slovensku. Denne sledujem Vaše príhovory a som Vám za ne veľmi povďačná. I keby ste nás neprosili o modlitby, aj tak na Vás pamätám vo svojich denných modlitbách. Prosím nášho nebeského Otca za Vás aj za našich otcov biskupov. Okrem toho obetujem za Vás všetky moje zdravotné problémy, hlavne bolesti kolien, nevládnosť a ťažkú chôdzu.“*

Do duchovnej kytice pre Vás, naši drahí pastieri, prispeli aj členovia RN z Čiech a Moravy: „*Rodina Nepoškvrnenej na Morave a v Čechách uvila duchovnú kyticu pre Svätého Otca a otcov biskupov. V roku 2022 sa do nej zapojilo 163 členov a obetovalo za nich 32 549 dní modlitieb, posvätných ružencov, koruniek k Božiemu milosrdenstvu, choroby, ťažkosti a utrpenia. Pozdrav Svätému Otcovi za všetkých*

členov odovzdáva Ludmila a jej sestra Maria z Bánova. “

Drahý Svätý Otec, vo svojej tohtoročnej homílii 25. marca, keď ste zasvätili svet Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie, ste vyslovili aj tieto slová: „O mnoho vecí prosíme Pána, no často ho zabúdame prosiť o to najdôležitejšie, čo nám chce dať – o Ducha Svätého, čiže o silu milovať. Pretože, ak chceme, aby sa svet zmenil, musí sa zmeniť predovšetkým naše srdce. Preto sa dnes nechajme viesť za ruku Pannou Máriou. Hľadme na jej Nepoškvrnené Srdce, kde spočinul Boh.“ My, členovia Rodiny Nepoškvrnenej, by sme sa Vám chceli poďakovať za tieto slová, chceli by sme si ich pripomenúť vtedy, keď budeme Pána prosiť o mnohé veci, aby sme ani my nezabudli na to, čo je

v našom kresťanskom živote najdôležitejšie. Preto sa aj my chceme nechať viesť za ruku nepoškvrnenou Pannou, aby sme pocítili v našich životoch blízkosť Boha a jeho všetko objímajúcu lásku. Nech Kráľ lásky, ktorý sa narodil v skromnom prostredí Betlehema, poteší a zohreje Vaše často tak ubolené srdce, nech Vás Duch Svätý naplní láskou, aby ste ju mohli vždy rozdávať všetkým ľuďom. Tieto dary Ducha Svätého vyprosujeme pre Vás aj pre našich otcov biskupov.

Požehnané a sväté Vianoce v spoločnosti malého Ježiša v jaslach a nový rok 2023 Vám za všetkých praje a vyprosuje

*sr. M. Alica Marta Marienková,
štatutárna zástupkyňa
Rodiny Nepoškvrnenej*

Keď je Boh na prvom mieste

Máme tu opäť čas Vianoc, keď sa ľudia snažia byť k sebe láskavejší a milší. Je to čas, keď každý túži byť so svojou rodinou a prežiť tieto sviatky v kruhu svojich najbližších. V posledných rokoch boli tieto rodinné stretnutia oveľa náročnejšie pre pandémie, z ktorej vyplývali rôzne zákazy či obmedzenia.

Naši dobrovoľníci Anička a Robko Kakačkovci z Oravy so svojimi tromi deťmi tvoria rodinu, v ktorej kladú Boha na prvé miesto. Opýtali sme sa ich, ako oni prežívajú obdobie Vianoc a čo im pomáha žiť spoločný život v láske a porozumení.

Anička a Robko, ako vnímate v dnešnej dobe rodinu a spoločný život v nej?

Kompletná rodina je v súčasnosti veľmi dôležitá nielen pri výchove detí. Veľkým problémom, ktorému sme čelili aj my, bola práca manžela v zahraničí. Vďaka koronavírusu, keď bolo cestovanie veľmi zložité, manžel sa rozhodol zostať doma pri rodine, kým sa situácia nezlepší. Za tieto tri roky sme sa učili, ako viesť našu rodinu spoločne. Pochopili sme, že naši synovia potrebujú naraz srdce mamy a ruku otca a tiež sme sa snažili budovať naše manželstvo v dobrom i v zlom každý deň.

Čo môže dnes zdravá kresťanská rodina priniesť do tohto sveta?

Keďže obidvaja pochádzame z viacpočetných kresťanských rodín, v ktorých sa rodine pripisovala dôležitá úloha, všetci sa snažili o súdržnosť a nadviazanie na Boha, veľmi nám to pomáhalo a pomáha prekonávať ťažkosti, ktoré život prináša. Keď život odovzdávaš Bohu a dôveruješ mu, nemáš strach púšťať sa aj do nových výziev. Lebo keď je Boh na prvom mieste, potom všetko ostatné je na správnom mieste. A toto je prínos nielen pre rodinu, ale aj pre svet.

Aké ťažkosti podľa vás ovplyvňujú život v mladých kresťanských rodinách najviac?

Rodina má málo príležitostí na spoločne strávený čas kvôli pracovným povinnostiam. Mnohokrát sú deti do večera samy doma a nevidíme, akým aktivitám sa venujú v dnešnej „internetovej dobe.“

Prežívame obdobie Vianoc, sviatkov pokoja a lásky, ako ste sa vy na ne pripravovali? Ako ich prežívate?

Vianoce sú najkrajšie sviatky v roku. Naše deti majú svoje adventné kalendáre s dobrými skutkami, ktoré dostali na detských svätých omšiach a postupne ich otvárajú a snažia sa ich plniť.

Deväť dní pred Vianocami sa rodiny stretáme po domoch a hľadáme prístrešie pre Ježiška. Spoločne sa pomodlíme ruženec a odovzdáme obraz nazaretskej rodiny do ďalšej rodiny.

Štedrú večeru máme s manželovými rodičmi, ktorí majú už po osemdesiatke a potom prídu k nim všetky ich deti s rodinami, vnúčatá a pravnúčatá cca 35 ľudí a spolu spievame vianočné koledy a vinše. Každoročne si robíme spoločnú vianočnú fotografiu, ktorá sa zatiaľ z času na čas iba rozširuje. Vďaka Bohu.

Môžete sa s nami podeliť o váš najkrajší vianočný zážitok a skúsenosť?

Najkrajší zážitok Vianoc bol, keď sa nám narodil náš prvorodený syn Matúš a krstili sme ho štyri dni pred Vianocami. Bol to pre nás najkrajší vianočný darček, aký sme dovtedy dostali.

Pán Boh bol štedrý opäť, keď nám o dva roky neskôr, na Nový rok, na sviatok Bohorodičky, podaroval

druhého syna Filipa. Tretieho sme si opäť priali, aby sa nám narodil cez Vianoce, ale Božie riadenie bolo iné. Pán Boh nám syna Robka daroval na sviatok Panny Márie 15. augusta.

Čo by ste si na Vianoce najviac chceli vyprosiť od novonarodeného Ježiša?

Od novonarodeného Ježiša si prajeme, aby sme vedeli rozlíšiť, čo je Božia vôľa a nie naša a s pokorou a nádejou, ju vedeli prijímať.

Čo by ste chceli zapriať všetkým našim členom a čitateľom?

Nech novonarodený Ježiš prinesie všetkým členom Rodiny Nepoškvrnenej mnoho milostí, vzájomnej lásky, hojnosti Božieho požehnania, vianočnú radosť a ďalších členov a ochotných dobrovoľníkov.

Za rozhovor ďakuje sr. M. Norberta

Darovanie darujúcemu

Kto uverí v lásku Boha, ktorý sa stal človekom, verí v nekonečnú hodnotu, akú má človek v Božích očiach, nech by sa sám považoval za akokoľvek hodného alebo nehodného.

Kto verí v túto lásku, nemusí sa už umárať otázkou, kým je on sám. Smie dôverovať, že niekto to vie.

Kto oslavuje a verí v túto lásku, ten sa už nemusí zaťažovať otázkou, čo s ním bude, keď bude starý a slabý. Ten sa dozvie, že na konci nebude dôležité staré telo, ale že dostane viac, ako stráca.

Kto verí v Božiu lásku, kto dokáže vnútorne prežívať Vianoce, ten pocíti, že Boh je tu pre mňa, pre nás.

Keď je tu Boh pre mňa, potom ani ja nemusím byť sám proti sebe. A nemusím sa ustavične porovnávať s druhými, aby som bol niekým. Smiem byť sám sebou. Smiem byť človekom.

Nechajme sa tým preniknúť, aby sme to mohli navzájom precítiť. Povedzte niekedy tomu druhému, čo pre vás znamená a že aj on je pre vás dôležitý. Darujme ľuďom, ktorí stratili odvahu žiť, nádej, sebadôveru, dôveru v Boha.

Dajme to vedieť tým, ktorí v anony-mite masy stratili svoju tvár, svoju reč, svoju osobnosť, svoju dôstojnosť. Umožnime to zažiť našim blízkym, ale aj tým, ktorí u nás hľadajú novú strechu nad hlavou, novú vlasť.

Veriť tomu nám môže padnúť zaťažko. Veď sa až pridobre poznáme. Poznáme svoje chyby, nedostatky, viny. A ak nevyhovujeme Božím nárokom, nárokom evanjelia, „na vine“ je láska. Že sa Boh dokáže vzdať svojho neba, všetkého, čo má, chápať to nebudeme nikdy a ani to nemusíme pochopiť, pretože je to láska, ktorá sa volá Boh. Ako môžeme túto lásku opätovať? Svojským spôsobom nás k tomu vedie aj nasledujúci vianočný príbeh, ako nám ho ponúka Lene Mayerová-Skumanzová.

Jakub kreslil a maľoval obrázky k Vianociam. Teta Hela si priala Ježiška v jasličkách, oslíka a vola. Strýko Fero zasa pastierov na ceste do Betlehema. Stará mama chcela anjela, ktorý sa usmieva a hovorí: „Nebojte sa!“

Jakub nakreslil pred ústa anjela bublinu a napísal do nej „Nebojte sa!“ Potom povedal sestre Kataríne: „Teraz mám pre každého pekný darček!“

„Len pre narodeninového oslávenca nemáš nič,“ povedala Katarína. „Pre Ježiška. On má na Vianoce narodeniny. Aj jemu by bolo treba niečo darovať.“

„Myslíš si, že by sa potešil nejakému obrázku?“ opýtal sa Jakub.

„Keby bol veľmi pekný a pestrý, prečo nie?“ odvetila Katarína.

Jakub vytiahol nový výkres. Nakreslil naň vianočný stromček s mnohými sviečkami a ozdobami.

„Pomôžem ti,“ ponúkla sa Katarína a vymaľovala vianočné gule a hviezdičky a nad sviečky dokreslila žltú žiaru. „Tak,“ povedala, „teraz zanes Ježiškovi darček do kostola!“

Jakub sa pobral do kostola, ale kostol bol zatvorený. Stál na ceste a premýšľal, čo má urobiť. Obrázok so stromčekom povieval vo vetre, musel ho pridržať oboma rukami.

Pristavila sa pri ňom starenka a prihovorila sa mu: „Aká veselá, pestrá kresba. To asi bude vianočný darček, pravda?“

„Áno,“ odpovedal Jakub a podal výkres starenke. „Darujem vám ho.“

„No toto,“ zvolala starenka, „takéto prekvapenie... Ďakujem!“

Jakub bežal domov. Katarína už na neho čakala.

„No?“ opýtala sa nedočkavo.

„Stromček sa Ježiškovi veľmi páčil,“ povedal Jakub.

„A vieš to určite?“ spýtala sa Katarína.

„Áno,“ odvetil Jakub a dodal: „Odkázal mi to.“

Mons. Viliam Judák

(z knihy *Jezuliatko prichádza*)

Kým tam boli

Sestrička Bernadeta nám zanechala päť zväzkov svojich rozjímaní nad Evanjeliom podľa sv. Lukáša, ktorým dala názov V blesku Ježiša. Písala ich v roku 1975, teda v roku založenia Rodiny Nepoškvrnenej. Každé rozjímanie je zakončené Perlou – návrhom praktického cvičenia. Toto rozsiahle dielo nevyšlo tlačou, zachovalo sa len ako „klepanica“, ako sme tomu hovorili. Rozširovalo sa... Písala ho pod menom Miriam Liptovská.

Zamyslime sa teraz spolu so sestričkou nad textom evanjelistu Lu-

káša, ktorý opisuje narodenie Božieho Syna.

Stojím v úžase. Nemám slov... Treba sa klaňať. „*Kým tam boli, nadišiel jej čas pôrodu*“ (Lk 2, 6). Boh Otec sa v nepochopiteľnej láske tisíce rokov chystal na túto chvíľu. „*Ja, Pán, som ju stvoril,*“ hovorí ústami proroka Izaiáša (Iz 45, 8). A ten istý prorok píše: „*Lud, čo kráča vo tmách, uzrie veľké svetlo, nad tými, čo bývajú v krajine tieňa smrti, zažiarí svetlo*“ (Iz 9, 1).

Kým tam boli, porodila... V tvojom blesku, dobrotivý Ježiš, vždy viac

a viac poznávam lásku Boha Otca. Silnejšie ako röntgenovým žiarením chceš ma preniknúť a presvedčiť o tom, čo si mi už viackrát zjavil – radšej obrátim svet naruby, ale nesklamem nádej dúfajúceho!

Cisár Augustus musel vymyslieť v tom čase vzácnu vec, udalosť – sčítanie ľudí, aby sa prisľúbený Mesiáš narodil v Betleheme. Nebeský Otec zariaduje splnenie proctiev a Boží Syn bude v tom pokračovať, kým sa všetko nesplní.

Toto nás núti posilniť sa vo viere, nádeji i láske. Veď toto nie je náhoda. Tu cez celé stáročia „úraduje“ Boh. Akí sme smiešni, keď si v módnom ateizme dovoľíme zakričať: „Niet Boha! Kristus nie je his-

torická osobnosť, ale mýtus zbožných myslí!...“

Je učením Cirkvi, že knihy Písma sú napísané pod Božou autoritou – vnuknuté Duchom Svätým. Dôkazom sú proroctvá a ich splnenie.

Stačí nám z mnohých jedno: „*Kým tam boli, Márii nadišiel čas, aby porodila*“, vtedy a tam, kde to predpovedal Micheáš: „*A ty, Betlehem, Efrata,... z teba vyjde ten, čo má vládnuť v Izraeli*“ (Mich 5, 1). Izaiáš s ním volá opreteký: „*Povedzte dcére Siona: Hľa, prichádza tvoja spása...*“ (Iz 62, 11). „*Lebo chlapček sa nám narodil, daný nám je syn...*“ (Iz 9, 5).

Panenská Matka, pred tebou leží tento pred viac ako sedemsto rokmi predpovedaný – chlapček, Syn živého Boha, náš Spasiteľ. Ty sama si tiež živým nástrojom Božej prozreteľnosti. Ty, a podľa tvojho príkladu aj tvoj prečistý ženích, svätý Jozef, splňate Božie proroctvá, lebo ste sa nevyhli – hoci v tvojom prípade by to bolo na mieste – svetskému zákonu, ktorý mal doplniť Písma.

Ako ma to dvíha a posilňuje vo vernosti uskutočňovať to, čo od mňa žiada Boh a blížny. Mnohokrát sa mi zdajú nevysvetliteľné veci, ľudia, udalosti. Mnohokrát by som to sama, a iste aj mnohí z nás, ho-

dila na kartu zlomyseľnosti, predpojatosti, prenasledovania...

Dnes sa však učím z udalosti narodenia nášho Pána *veriť svojmu Bohu!*

Neskôr tento *chlapček* ako môj Učiteľ výslovne potvrdí, že ani vlas mi nespadne z hlavy bez vedomia nebeského Otca. Nejde tu tak o slovný výraz, ide o hĺbku tohto prirovnania: Otec vie o všetkom! Otec riadi všetko. On vedie dejiny... On nepozná dĺžku času. Pred ním sú stáročia ako naše „teraz“, a preto vie do detailov riadiť ich beh.

VIANOCE – nemajú byť pre nás sviatkami ligotavých čačiek.

VIANOCE majú byť sviatkami veľkej lásky k nebeskému Otcovi!

On to riadi – kým tam boli – porodila Syna – Boha! Otec to učinil.

Verím v Boha, Otca všemohúceho...!

Otcova všemohúcnosť rovnako ako láska má svoj odraz v jasičkách.

VIANOCE sú sviatky lásky Otca k nám, stelesnené v Synovi za asistencie Ducha Svätého.

Poďme k jasičkám, klaňajme sa!

V nevýslovnej láske pokľaknime vedľa Panenskej Matky a svätého Jozefa a milujme nebeského Otca za veľký dar v jasičkách!

Perla:

Vrúčne sa pred jasičkami pomodlím *Verím v Boha...* a budem prosiť o vzrast viery vo svojom srdci, v rodine i národe. Budem prosiť zvlášť za ľudí, ku ktorým ešte neprišiel svit pravej viery.

Adorácia za národy v temnote.

Miriam Liptovská
(sr. M. Bernadeta)

Vianoce môjho detstva

Štedrý večer začínal pre nás deti vždy nevšedne. Ráno sa objavil v obývačke stromček! Darmo sme niekoľko dní pred Štedrým dňom chodili po dedine a pozerali cez okná do obývačiek, že v ostatných domoch už stromček majú. U nás v obývačke stále nebol. Mama aj otec hovorili, že stromček bude

až na Vianoce. Ale poznáte deti. Neodčakavosť a odpočítavanie dní do Vianoc bolo na programe každé jedno ráno. Veď už je všetko! Aj ozdoby na stromček sme urobili, aj jabĺčka na kolieska vysušili, aj salónky zabalili. Vytúžený stromček sa však vždy objavil až ráno na Štedrý deň.

A potom sme s otcom robili pod stromčekom betlehem. Hlinené figurky, ktoré boli zabalené v novinovom papieri a ktoré sme nemohli z košíka vybrať počas celého roka, sme teraz mohli priniesť do obývačky na koberec. Prichádzali hlinené slony, ťavy, za nimi traja králi. Len samotný betlehem sme mali taký obyčajný - skladací papierový. Ale ten sme ešte pod stromček nemohli dať. Ten zaujal svoje miesto až teste pred štedrou večerou. Asi sme v ten deň boli najposlušnejšie deti pod slnkom. Pomáhali sme so všetkým, čo sme už dokázali. Tu sme čistili zemiaky do šalátu, tu upratovali, tam dokončievali výzdobu. Pôstnym obedom (vždy bola rascová polievka, ktorú sme nemuseli, ale nič iné nebolo) nám začala slávnosť. Každý sa šiel okúpať, pekne obliecť... na tácku sa naložili prvé koláče. V každej izbe to však nejako čudne šušťalo, každý sa pred každým skrýval.

Keď otec dôležito pozrel na hodinky a zastrel závesy, vedeli sme, že už nastane tá dlho očakávaná chvíľa. Mama nás zavolala do kuchyne a v celom dome sa zhaslo svetlo. Zapálila sa sviečka a v tichosti, so sviečkou v ruke, sme prešli cez chodbu do obývačky. Nevieam kedy a kto po-

ložil pod stromček papierový betlehem a darčeky. Ved' ešte pred chvíľkou tam nič nebolo! V tichosti sme sa postavili okolo stola a zaspievali pieseň Dobrý pastier sa narodil. Všetky slohy. Ved' inakšie by sa nám to ani nerátalo. Nasledovala modlitba. A pri mieste, kde nikto nesedel a bolo tam prestreté, sa pomodlilo Odpočinitie večné za všetkých, ktorí už medzi nami neboli.

Večera bola výborná. Nie preto, čo bolo na stole, ale pre atmosféru. Dlho sme sedeli a rozprávali, sviečka horela a my sme už kuli plány, čo budeme robiť po večeri. Samozrejme ako deti sme sa veľmi tešili na darčeky. Ale potom sme sa už nedali udržať. Vedeli sme, čo máme urobiť: zobrať do ruky darček, ktorý najviac prekvapil, a ísť zavinšovať susedom, zaspievať im, odnieť koláče. A tak sme v blízkosti nášho domu obišli okolité domy. Aj sme zaspievali Dobrý pastier a Plesajte všetci ľudia (to boli najobľúbenej-

šie koledy) a pochválili sa s darčekom. Domov sme prišli upachtení, ale rodičia nás len poslali poriadne teplo sa obliecť a išli sme ďalej. K starým rodičom, ktorí bývali na druhom konci dediny. Šli sme im zaspievať, zahrať na flaute, ukázať najväčšie prekvapenie a pokračovať až do horárne za dedinu, kde bývala druhá stará mama. Tá piekla najlepší perník na svete. A možno len vtedy sa taký zdal, keď sme boli vyhladnutí a vymrznutí.

Pred polnocou nasledovala rozlúčka. Deti išli k starým rodičom a rodičia na polnočnú. Ako sme im závideli, že môžu ísť. Rovno pred kostolom hrala dychovka Tichú noc a znelo to po celej dedine. Akoby zázrak prišiel do celého sveta. Tá noc

mala úplne inú vôňu. Čakáte, čo sa asi stane, lebo zázrak je tu, len ho neviete pomenovať, neviete, čo sa má zmeniť alebo čo sa už zmenilo.

Neskôr sme už aj my deti mohli ísť na polnočnú omšu. A po svätej omši sme vychádzali pred kostol, každý každému podal ruku a poprial veľa požehnaní. Nič iné. Len požehnanie, ktorá sa práve narodilo. Tieto moje detské Vianoce mi ostávajú v srdci aj teraz, keď som už dospelá. Svetlo, ktoré prišlo z tmy. Dar, ktorým je možné sa pochváliť celý rok. A polnočná omša, ktorá završuje celú adventnú prípravu a prináša požehnanie. Božie požehnanie pre nás ľudí, vždy znova a znova. Lebo Svetlo prišlo k nám z neba...

Sr. M. Hermana

Vianoce v Hondurase

Slovenská provincia Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul už pred viacerými rokmi prevzala zodpovednosť za jednu z farností na Hondurase. Srdcom slovenskej misie na Hondurase je Sangrelaya. Pôsobia tam traja slovenskí misionári – dvaja kňazi a jeden rehoľný brat. Do farnosti patrí mnoho dedín a osád, ktoré sú roztrúsené ši-

roko-ďaleko. Žijú tam prevažne Garifunčania. Takmer všetci sú katolíci, aj keď niektorí sú nepraktizujúci, aj v dôsledku nedostatku kňazov a katechetov. Väčšina pastoračnej činnosti je založená na spolupráci s laikmi, ktorí sú delegáti Božieho slova. Oni sú zodpovední za komunity tam, kde kňaz môže prísť len raz za určitý čas.

Sviatky Božieho narodenia sú vždy tými najkrajšími sviatkami v liturgickom roku. Ja osobne som strávil na Hondurase päť rokov, a teda prežil som tam aj niekoľko Vianoc. Aspoň v krátkosti by som sa chcel podeliť o to, ako prežívajú vianočné sviatky ľudia v tejto chudobnej krajine.

V období Vianoc, ale platí to aj o Veľkej noci, sa naša farnosť i samotná dedina Sangrelaya naplňa mnohými obyvateľmi. Okrem týchto sviatočných dní je misijné územie, ktoré nám bolo zverené, takmer vyľudnené. Prečo? Študenti odchádzajú do škôl, ktoré sú v meste, a muži chodievajú na celý rok alebo aspoň na pol roka pracovať na veľké oceánske lode, venujú sa rybolovu. Práve na tieto sviatky prichádzajú všetci domov. Viazu ich medzi sebou silné rodinné putá. Majú hlboký vzťah k rodinnému životu a práve na sviatky sa to môže výrazne prejavovať. Všetkých to ťahá domov, a tak sa naša dedina i kostol naozaj naplní. V kostole máme počas slávania sviatkov mnohých ľudí, ktorých počas roka vôbec nevidíme.

Tradične si aj tu ľudia postavajú v kostolíku betlehem a kostolík vyzdobia podľa svojej garifunskej (černošskej) kultúry. Je postavený z palmových listov. Liturgiu Božieho

narodenia slávime na vigíliu. Počas liturgie ľudia tancujú a spievajú. Liturgia je naozaj veľmi živá. Všetci ľudia, ktorí sú počas sviatkov doma, vo svojej rodine, prichádzajú na svätú omšu. Po skončení svätej omše bývajú zvykom tzv. *pastorelas*. Všetci sa prichádzajú pokloniť Ježišovi Kristovi ako pastieri. Robia to takým spôsobom, že sa všetci zídu okolo betlehema, kde vytvorí takú dve-tri vrstvy kruhu. Opäť spievajú a tancujú, čo je sprevádzané bubnovaním na bubnoch a okrem toho majú aj akési ozembuchy. Vždy jeden z prítomných príde k jasličkám, tam chvíľu tancuje a takto sa klania Ježišovi. Potom sa vráti do kruhu a vymení ho niekto ďalší. Takto to pokračuje až kým sa pri jasličkách nepoklonia všetci. Povedal by som, že je to také individuálne pozdravenie Ježiša Krista. Táto slávnosť trvá aj niekoľko hodín. Týmto sa končí liturgická oslava Vianoc.

Po nej nasleduje ďalšia, nazvime to *kultúrna*. Ľudia odchádzajú do kultúrneho domu, ktorý tam

majú, v ktorom je tiež postavený betlehem. Aj tam majú akýsi rituál pozdravenia Ježiša Krista. Celú noc sa zabávajú, tancujú, spievajú, jedia a pijú to, čo si doniesli z domu. Prichádzajú rôzni maskoti. Niektorí sú pomalovaní, zväčša mladí chlapci sa natrú olejom a na to naniesú sadzu – vyzerajú ako u nás tí, ktorí chcú znázorniť čerta. Všetko to už má skôr tendenciu ľudovej zábavy, ktorá je preniknutá ešte pohanskými zvykmi. Je to zábava pre celú dedinu, pre starých, mladých i deti. Tí najzdatnejší, ktorí vydržia až do rána (a sú aj pri zdravom rozume – nie sú poznačení pitím alkoholu), prichádzajú do kostola aj na rannú svätú omšu, ktorá býva o ôsmej hodine, aby opäť pozdravili Ježiša Krista. Potom už idú aj oni odpočívať.

Keďže v celej misii sú len dvaja kňazi a jednotlivé dediny sú od seba veľmi vzdialené, svätá omša na Vianoce býva iba v centrálnej dedine Sangrelaya a počas jednotlivých rokov striedavo ešte na jednom mieste. V ostatných misijných stanicích delegáti Božieho slova vedú liturgiu slova. Ďalšia oslava v kostole i v kultúrnom dome je podobná tej v Sangrelaya.

Vianočný stromček, tak ako ho poznáme u nás, nemajú. My zvykneme ozdobiť jeden v kostole a jeden v našej komunite. Nepoznajú ani zvyk obdarúvať sa na Vianoce nejakým darčekom. Pre nich je okrem Božieho dieťaťa darom práve to, že sa celá rodina po dlhom čase opäť stretne.

P. Jozef Noga, CM

Panna Mária – Rozväzovačka uzlov (18. časť)

Otec Elias Vella, ktorého úvahy o Panne Márii Rozväzovačke uzlov uvádzame v našom časopise na pokračovanie od roku 2019, zomrel 10. októbra v tomto roku vo veku 81 rokov. P. Elias bol katolícky kňaz, minorita, exorcista z Malty. Narodil sa 28. februára 1941 na Malte. Za kňaza bol vysvätený v roku 1964. V rokoch 1980-1986 bol provinciálnym predstaviteľným františkánov minoritov na Malte a od roku 1993 pôsobil v diecéze ako hlavný exorcista a prezident diecéznej komisie pre okultizmus a satanizmus. Bol žiadaným kazateľom na duchovných cvičeniach, semi-

nároč a konferenciách po celom svete a autorom mnohých kníh, ktoré boli vydané v maltčine, angličtine, taliančine, portugalčine aj slovenčine.

V Rodine Nepoškvrnenej sme sa mohli tešiť tomu, že jeden zo seminárov viedol otec Elias aj pre našich členov. Seminár na tému odpustenie sa uskutočnil v júli 2019 v Tatranskej Lomnici a zúčastnilo sa ňom okolo 100 členov RN. Úvahy o Panne Márii – Rozväzovačke uzlov, ktoré sme vám pravidelne prinášali na stránkach nášho časopisu, sú zo seminárov, ktoré otec Vella viedol v rokoch 2018 a 2019 v Tatranskej Lomnici. Spomeňme si na tohto vzácneho človeka, kňaza, duchovného otca vo svojich modlitbách a ďakujme za veľké dielo evanjelizácie, ktoré mohol Boh cez neho vykonať.

V minulom čísle nášho časopisu v úvahe o Panne Márii Rozväzovačke uzlov sme pokračovali v téme utrpenia, hovorili sme si o dvoch reakciách na utrpenie a o tom, ako mu máme čeliť.

V tejto úvahe si povieme o tom, že utrpenie je tajomstvom. Nevieme, prečo je tu, ale je tu pre nás riešenie, my musíme čeliť utrpeniu a odovzdať ho do Božích rúk. Na hodnotu utrpenia, hodnotu obety uviedol otec Elias Vella aj príklad.

Páter o utrpení povedal: „Ak mi položíte otázku, prečo utrpenie, tak vám poviem, neviem.“ Pretože utrpenie zostáva tajomstvom. Tak ho nazýva aj sv. Pavol: *mysterium iniquitatis*, to znamená tajomstvo zla. Je to tajomstvo, a preto žiaden teológ alebo filozof nikdy nedal dostatočne dobrú odpoveď na to, prečo existuje utrpenie. Častokrát, keď sa obraciame na Ježiša a pýtame sa ho: „Prečo utrpenie?“, nedostávame žiadnu odpoveď. Spomínate si, že aj samotný Ježiš položil otázku „Prečo?“, keď bol na kríži? „Prečo si ma opustil?“ (Mt 27, 46). A Ježiš

nedostal žiadnu odpoveď. Pretože na utrpenie neexistuje odpoveď. Ale utrpenie má riešenie. A toto riešenie nám dáva samotný Ježiš: „*Otče, do tvojich rúk odovzdávam svojho ducha*“ (porov. Lk 23, 46). To je riešenie. Môže byť, že ma bolí hlava. Nemám odpoveď na túto bolesť hlavy. Neviem, prečo ma bolí hlava. Ale mám riešenie. Viem terapiu. Viem, akú tabletku si musím zobrať. A to isté platí aj čo sa týka utrpenia. Neviem prečo, ale viem, ako tomu mám čeliť. A čelím tomu tak, že to odovzdávam do Božích rúk. „*Do tvojich rúk*

odovzdávam svojho ducha. “Áno, lekárska veda mi môže pomôcť, lekári mi môžu pomôcť, akákoľvek terapia mi môže pomôcť, ale žiadna terapia neodnítne utrpenie z môjho života. Uzol tam zostane. A preto prosíme Máriu, aby nás zobrala k tomu pravému lekárovi, ktorým je Ježiš. Pretože je to jedine Ježiš, ktorý ma môže naučiť, ako dozrieť skrze utrpenie. Je to jedine Ježiš, ktorý ma môže naučiť, ako sa stať „atlétom“. Aby som nehládal utrpenie, ale aby som mu čelil zrelým spôsobom.

Páter Elias Vella povedal, že zvyčajne, keď hovorí o výkupnom utrpení, tak uvádza príbeh. Tento príbeh hovorí o otcovi, ktorý mal dospievajúcu dcéru, ktorá mala vždy zachmúrenú, takú sivú tvár. Vždy bola smutná. Raz jej chcel dať otec ponaučenie – otec bol šéfkuchárom. Zobral dcéru do kuchyne a povedal jej: „*Dnes ťa chcem niečo naučiť.*“ Na tri platničky položil tri malé hrnce. Nalial do nich vodu. Zaiste si dievča myslelo, že ju ide naučiť nejaký recept. Otec povedal: „*Pozoruj, čo sa teraz bude diať.*“ Po chvíli táto voda začala vriieť. Doniesol tri malé tanieri. Na jeden tanier položil mrkvu, na druhý tanierik vajce a na tretí položil pár zrníek kávy. Do jedného hrnca vriacej vody vložil mrkvu, do ďalšieho vložil vajce a zrnká

kávy vložil do tretieho hrnca. Po nejakom čase vybral mrkvu a na tom tanieriku ju vidličkou postláčal. „*Pozri sa,*“ povedal dcére, „*táto mrkva, predtým, ako sa dotkla vriacej vody, bola silná. Ale, keď sa dotkla vriacej vody, zostala slabá. Taká slabá, že som ju mohol zničiť, mohol som ju rozpučiť. Vajce, predtým, ako sa dotklo vody bolo veľmi, veľmi krehkou vecou. Keď držiš vajce v ruke, musíš byť veľmi opatrný, pretože, keď ho trochu viac stlačíš, tak pukne. Keď ho nedržiš opatrne, vypadne ti a rozbije sa. Takže potrebuješ rovnováhu, vyrovnanosť, aby si toto vajce dokázala udržať.*“ Páter Vella rozprával, že si spomína, že keď pred rokmi vyučoval v Afrike v Thane, dali mu ako suveníru ruku, ktorá drží vajce. Tam tento symbol používajú veľmi často a je to symbol rovnováhy. A otec pokračoval: „*Keď som položil toto vajce do vody, po niekoľkých minútach som ho vybral. Zistil som, že vajce sa stalo pevným. Teraz zoberieme z tretieho hrnca kávové zrnká. A môžeme si všimnúť, že tie kávové zrnká zostali rovnaké, ale voda nie je*

rovnaká. Voda teraz prebrala chuť a farbu kávových zrníek. “Napokon sa opýtal dievčaťa: „Kde sa vidíš? Si mrkva? Si ako mrkva, keď príde nejaký problém, upadneš do paniky? Si zmätená? Komplikuješ veci? Búriš sa? Si sklamaná? Frustrovaná? Si mrkva? Alebo si vajce? Áno, si slabá. Ale, keď čelíš utrpeniu, tak sa stávaš silnejšou. Keď čelíš utrpeniu, tak získaš silu. Si zrelšou. Alebo si kávové zrnko? Cez tvoje utrpenie meníš prostredie, v ktorom sa nachádzaš. A ľudia, ktorí sa na teba pozerajú, môžu od teba čerpať silu.“

Po tomto príbehu otec Elias povedal: Mne sa to stáva často. A myslím si, že aj vám sa stalo, že ste šli niekoho navštíviť do nemocnice. Namiesto toho, aby som ja utešil toho človeka, tak to bol ten muž alebo žena, ktorá evanjelizovala mňa. A odchádzate naplnený duchom, lebo vidíte radosť a vyrovnanosť, s akou tento človek čelí utrpeniu.

Zaiste, my všetci potrebujeme Máriu, aby sme naše utrpenie mohli vložiť do jej rúk a povedať jej: „Mária, pomôž mi!“ A Mária nám ukazuje mŕtve telo jej Syna. Slovensko má patrónku Máriu – Sedembolestnú, takže o to viac dokážeš pochopiť, ako ti chce Mária pomôcť, ako máš čeliť svojmu utrpeniu. Ona nám všetkým hovorí: „Polož svoje utrpenie na telo Ježiša. On trpel za teba. On bol mučený kvôli tebe. On za teba vylial všetku svoju krv. Tak teraz zjednot' svoje utrpenie s jeho utrpením.“ A je to skrze Máriu, skrze jej príhovor, že to dokážeme urobiť. Mária, je pripravená rozviazať tento uzol, ktorý nás bude sprevádzať až do konca nášho života. Ale je to uzol, ktorý nás nesmie zlomiť, ale nám má dodať viacej zrelosti na našej ceste za Ježišom.

Z prednášok P. Eliasa Vellu spracovala sr. M. Jaroslava (Pokračovanie v budúcom čísle)

Fatima stále aktuálna

„Musia sa polepšiť a prosiť za odpustenie svojich hriechov!“

Keď Lucia počas posledného fatimského zjavenia 13. októbra 1917 prosila Pannu Máriu o uzdravenia a mnohé iné milosti pre ľudí, ona odpovedala: „Musia sa polepšiť

a prosiť za odpustenie svojich hriechov!“ Matka Božia tým dala jasnú odpoveď nám všetkým, ktorí ju vzývame v rôznych životných potrebách. Akoby vravela: „Počúvam

vás, poznám vaše žiale a utrpenia, ale nemôžem vám pomôcť, pokiaľ sa neobrátite a nezačnete konať pokánie.“

Obrátenie a pokánie sú teda nevyhnutnou podmienkou, aby Boh mohol vypočúť naše modlitby. Nie, náš Pán nás rozhodne netuží ponížiť, nechce pred nami prezentovať vlastnú nedotknuteľnú čistotu a veľkosť. On jednoducho nemôže vstúpiť do srdca, ktorému dal slobodu a ktoré si vybralo hriech namiesto jeho lásky. Hriech je ťažkou bránou, ktorá uzatvára človeka pred Božou milosťou. Túto bránu možno otvoriť len zvnútra ľudského srdca. Ak si dobrovoľne zvolíme hriech, volíme si za pána svojho života diabla. Božie slovo o tom hovorí nasledovne: „*Kto pácha hriech, je z diabla*“ (1 Jn 3, 8).

Posledné Máriine slová pri zjavení vo Fatime nám pripomínajú, že hriech je tou najväčšou prekážkou na ceste človeka k Bohu. Zvykli sme si súdiť zakopnutia a pády svojich bratov a sestier. Komentujeme ich skutky, pohoršujeme sa nad ich slabosťami, dokonca sa modlíme za ich obrátenie, no zabúdame, že cesta obrátenia začína od vlastného srdca. Svet dokáže zachrániť iba pokánie ľudí, ktorí sú si vedomí vlastných hrie-

chov, ľutujú ich a snažia sa ich odčiniť. Tak často opovrhujeme blížnymi. Kritizujeme ich morálku, spravodlivosťou podľa vlastných predstáv ich vylučujeme zo spoločenstva „vyvolených“ a zabúdame, že Ježiš od nás žiada viditeľnú lásku k hriešnikom.

On dobrovoľne vstupoval do domu tých, ktorí žili v hriechoch, no nie preto, aby súhlasil s ich skutkami, ale aby im ukázal iný život, život v Božej láske. Ježiš svedčil svojou nehou a láskou o Otcovej láske nielen apoštolom, zákonníkom a farizejom, ale i prostitútkam, mýtnikom či samaritánom... Jeho tvár, slová i skutky boli láskou pre všetkých, ktorí žili v špine hriechu a diablovho klamstva. Nič im nevyčítal, nesúdil ich, neodvrhol ich zo svojej priazne, iba im ukázal ne-falšovanú tvár Boha lásky.

V podobenstve o farizejovi a mýtnikovi nám Ježiš ukazuje, aká by mala byť naša modlitba, náš vzťah k Bohu, náš obraz o sebe i o iných.

Môžeme chváliť Boha tak ako farižej, plný predsudkov voči svojmu bližnému, so spokojnosťou s vlastným srdcom a životom. Bez pokánia, bez ľútosti nad svojimi hriechmi... Alebo sa môžeme postaviť do roly mýtnika, ktorý kľáčiac pred svojím Bohom neúnavne prosí za odpustenie svojich hriechov, pretože si uvedomuje, aký je slabý a nedokonalý, koľko neprávosti a pohoršenia vo svete zasial.

Cesta obrátenia sa začína na kolenách, uvedomením si svojich hriechov, ktoré bránia Bohu priblížiť sa, upevňujú moc satana na zemi a ničia skutočnú lásku. Ak vidím svoje hriechy a ich následky v životoch svojich bratov, ak sa na Boha pozerám ako na Spasiteľa, ktorý aj dnes trpí, keď hreším, ale ja jeho lásku viac nechcem zraňovať, tak som na správnej ceste k obráteniu. Pretože *prvým krokom obrátenia je nechať sa v pokore prežiarit' svetlom Ducha Svätého*. Toto svetlo je plné pravdy, usvedčuje naše hriechy, ale tiež darúva srdcu nádej. Svetlo Božej pravdy nikdy nekončí v zúfalstve, ale v milosrdenstve. Jeho lúče očistia všetko nečisté, vyrovnajú krivé, napravia hrboľaté... Je potrebné vzývať Božie milosrdenstvo nie preto, aby sme od Boha nie-

čo získali, ale aby sme očistili svoje srdcia a posvätili svoje duše. Božie milosrdenstvo je tu výhradne pre kajúce duše, pretože spravodliví ho nepotrebujú!

Keď prežiarení svetlom Ducha pravdy v pokore prijmemе svoju hriešnosť a rozhodneme sa očistiť svoje srdce, zadosťučiniť za hriechy, až potom sa stávame svetlom pre iných, ako to žiada Ježiš: „*Vy ste svetlo sveta!*“ (Mt 5, 14). Toto požehnané Svetlo nevyžaruje z nás samých, my z vlastnej prirodzenosti nedokážeme byť jeho zdrojom. Ak sme však plní Ducha, prepúšťame Božie svetlo skrze vlastné srdce, slová a skutky, skrze vlastný život. Láskou a pokorou sa stávame nádhernými „oknami“ v katedrále nebeského domova. Keď cez nás žiari Božie svetlo, hráme všetkými farbami milostí a odovzdávame toto životodarné svetlo svetu. Ak však cez nás svetlo prechádzať nemôže, znamená to, že nás zatemňuje špina hriechu. Vtedy nič z Božieho svetla cez nás do sveta neprenikne.

Zažiť Božie svetlo, nechať sa ním prežiarit', to značí stáť pred Bohom pokorný ako mýtnik z podobenstva. Tí, ktorí stoja v Božom svetle, nikdy nesúdia svojich bratov, nehľadajú na nich chyby, nepoznajú

nenávisť a neodpustenie. Vnímajú tmu vlastných hriechov a kajajú sa za ne modlitbou či skutkami milosrdnej lásky. Svetlo Ducha Svätého ich premieňa a oni obrátení kráčajú do sveta, aby Kristovou láskou svietili svetu. Druhým krokom obrátenia je teda prijať úlohu svetla a žiariť do sveta, do životov svojich blížnych Božou láskou. To je to najväčšie svedectvo evanjelia, Božej dobroty a milosrdenstva.

Panna Mária nás vyzýva, aby sme sa polepšili. Znamená to zanechať hriech, nelásku, zriecť sa klamstiev satana a začať žiť Božie prikázania, aby sme mohli precítiť Boží dotyk vo svojich srdciach, aby nás mohlo prežiarit' jeho svetlo. Tým svetlom je Duch Svätý. To on mení, kriese, vyrovnáva... Nalomené hriechom „nedolomí“, ale zacelí rany a uzdraví ich následky.

Mnohí tvrdia, že sa chcú polepšiť, ale nevládu sa vzdať svojich hriechnych návykov či vzťahov. Naša voľba je závislá od veľkosti našej lásky. Keď milujeme nejakého človeka, urobíme pre neho aj nemožné. Zriekame sa vlastných dobier, túžob a prispôsobujeme sa milovanému, aby sme ho nestratili. Takúto lásku by sme mali prežívať predovšetkým voči svojmu Bohu. On musí byť prvý v našich srdciach a životoch. Iba vtedy budeme môcť v pravde povedať, že nie sme modloslužobníkmi, klaňajúcimi sa vlastným túžbam ako božstvám. K tomu, aby naša láska voči Bohu rástla, aby sme mali silu meniť svoje životy, k tomu nám pomáha Panna Mária. Je potrebné utiekať sa k nej, aby nám vyprosila dar pravého obrátenia a pokánia.

Sr. Mária Lindalva

Svedectvá a spomienky

na sestru M. Bernadetu

Obetavosť a láska sestričky Bernadety

Chcel by som prispieť svojim svedectvom k vyzdvihnutiu obetavosti a lásky sestričky Bernadety k trpiacim, ktorých vskutku privi-

legovala. Medzi týchto „privilegovaných“ patrila aj moja mama, hoci so sestričkou Bernadetou sa azda nikdy nestretla.

Rok 2007 bol pre našu rodinu „čiernym rokom“, lebo sme v ňom

stratili oboch rodičov. Najprv zomrela mama a zakrátko na to, vari od žiaľu, aj otec. Bolo to pre nás deti veľmi ťažké. V priebehu jedného roka sme sa stali sirotami.

Pre mamu by sme boli zniesli v čase jej choroby aj modré z neba. Stalo sa. Tým „modrým z neba“ bola sestrička Bernadeta, ktorá napísala mame nádherný list. Dovoľím si z neho odcitovať:

„Ako som dostala synkov list, začala som sa zvlášť za Vás modliť. Ďakovala som Bohu, že ste pre nebo vychovali päť dietok... Keď mi Váš synáčik oznámil, že aj Vy trpíte, že Vás obkolesuje nová choroba, vystihla som, že ho to tiež bolí a trápi. Pritom si je vedomý, že ste *mamka – vzor*.“

Som nesmierne vd'ačný sestričke Bernadete, že povedala mame za mňa, za nás všetkých súrodencov, tie nádherné slová uznania a ocenenia, že bola našim vzorom. Tie slová jej boli veľkou útechou a povzbudením v ťažkej, rýchlo postupujúcej chorobe.

Treba povedať, že sestrička Bernadeta reagovala nielen promptne, ale predovšetkým nesmierne obetavo, pretože v čase písania listu mame bola sama chorá. V sprievodnom liste mi píše aj nasledovné:

„Priznávam sa Vám, že i ja ležím. Už ma tvrdo zachvátila chrípka. No nedalo mi, aby som čím skôr neodpovedala.“

Toto je pravdivý, autentický obraz sestričky Bernadety, ktorá zabúda na seba a najradšej by sa celá rozdala pre iných, čo potvrdzujú aj jej ďalšie slová na pripojenom malom lístočku:

„Drahá pani Pálková, rada by som Vám i viac napísala. Ale mne sa už trätí aj zrak. Dnes už musím prestať. Sestričky ma naháňajú už aj ležať. Denne som a budem aj naďalej s Vami pri modlitbe sv. ruženca i za Vás.“

Čo k tomu povedať na záver? Do konca života budem vd'ačný sestričke Bernadete za jej lásku, ktorou zahrnula našu mamu v tých najľahších chvíľach jej života. Myslím, že v ušiach mamy zneli slová sestričky Bernadety ako „nebeská hudba“.

Krátko na to mama pokojne zomrela.

Dušan

Svedectvá z kríža

Sestre sa splnila túžba

Sestra Eva bola vydatá a vychovala dvoch dobrých synov. V manželstve to mala ťažké. Veľa si fyzicky aj psychicky vytrpela od svojho manžela, ktorý bol alkoholik. Mala veľmi boľavú nohu a posledné roky už kvôli tomu nemohla ísť ani do kostola. Denne sme si telefonovali. Niekoľko rokov sme obe túžili zasvätiť sa Panne Márii Karmelskej. Ja som dostala túto milosť už v roku 2019. Jej sa túto túžbu nepodarilo naplniť.

Aké zvláštne sú Božie cesty! Eva spadla a zlomila si panvu. Mala veľké bolesti a dostala sa do nemocnice. Stále sme si telefonovali. Sestra vždy pred prvým piatkom pristupovala k svätej spovedi, a tak som jej to v prvý štvrtok mesiaca pripomenula. „Viem, že zajtra je prvý piatok. Chcela by som sa vyspovedať. Čakám, či nepríde nejaký kňaz, ale neviem, či to bude možné. Veď vieš, aká je tu situácia,“ povedala mi.

Náš rozhovor sme ukončili, pretože v nemocnici práve rozdávali večeru. Asi okolo 21. hodiny mi znova volala: „Marta, to si mi ty poslala kňaza?“ Ja som však o ničom nevedela. Eva pokračovala: „Na našu

izbu prišiel kňaz a pýtal sa, ktorá z nás je Eva. Povedala som mu, že som to ja. A on pokračoval: Prišiel som vás vyspovedať a zasvätiť vás Panne Márii Karmelskej.“

„To nemyslíš vážne,“ prerušila som sestru. „Áno, celkom vážne. Kňaz ma vyspovedal a splnil moju dlhoročnú túžbu – zasvätil ma Karmelskej Panne Márii. Som veľmi šťastná. Povedal mi, že teraz už môžem ísť rovno do neba.“

Náš rozhovor ešte chvíľu pokračoval. „Vieš, Eva, teším sa spolu s tebou. Aj ja som sa na ten úmysel za teba modlila. Vidíš, kde ťa Pán Boh a Panna Mária našli!? Na posteľi v nemocnici.“

To bola prvá milosť: napriek tomu, aká bola situácia v nemocnici, sestra mohla prijať sviatosti a bez toho, aby o svojej túžbe zasvätiť sa Panne Márii Karmelskej niekomu okrem mňa povedala, aj to sa jej splnilo. Druhá milosť bola, že zomrela 8. septembra 2022 – v deň narodením Panny Márie. Mala 59 rokov. Pochovali sme ju v deň menín našej nebeskej Matky, 12. septembra...

Vďaka Bohu i Márii za všetko!

Vďačná sestra Marta

Informácie

- ✿ Veľmi pekne ďakujeme všetkým členom RN, ktorí sa zapojili do duchovnej kytice pre Svätého Otca Františka a otcov biskupov k Vianočiam.
- ✿ Aj tento rok sme pre vás pripravili vianočný darček: päť svätých omší, ktoré sme dali odslúžiť za živých členov Rodiny Nepoškvrnenej. Aj týmto duchovným darom by sme sa chceli poďakovať za všetky vaše modlitby, ktorými vyprosujete u Boha požehnanie pre apoštolát RN.
- ✿ Prosíme všetkých členov Rodiny Nepoškvrnenej o modlitby za mier a pokoj na celom svete a za ukončenie vojny na Ukrajine. Ďakujeme Svätému Otcovi Františkovi, že tento rok 25. marca, na slávnosť Zvestovania Pána, zasvätil svet, osobitne Rusko a Ukrajinu, Nepoškvrnému Srdcu Panny Márie. Aj my sa denne zasväcujeme Máriinmu Nepoškvrnému Srdcu, aby toto Srdce zvíťazilo aj v našich životoch, aby sme našu Matku napodobňovali v láske a obete. Nech sa čoskoro splní jej prísľub: *Nakoniec moje Nepoškvrnené Srdce zvíťazí.*
- ✿ Nezabudnite, že 11. februára budeme sláviť 31. svetový deň chorých, ktorý si každoročne pripomíname v deň spomienky Panny Márie Lurdskej. Zahŕňme v tento deň do našich modlitieb všetkých chorých a členov RN. Modlime sa za všetkých, ktorí potrebujú silu a podporu modlitby, aby dokázali niesť svoj náročný kríž.
- ✿ Ak ste si ešte neobjednali kalendár RN a vreckový kalendárik na rok 2023, môžete si ho objednať alebo doobjednať na našej adrese. Tak tiež máme pre vás stále k dispozícii všetky naše knižné publikácie: *Veľkosť sv. Michala, archanjela, Mesiac k úcte svätého Jozefa, Bartolomej Longo, od satanovho kňaza k apoštolovi ruženca, Zlatá kniha fatimská a brožúrky: Novéna k Panne Márii z Pompejí a Modlitby svätej Brigity.*
- ✿ Prosíme všetkých, ktorí s nami komunikujete prostredníctvom mailu, aby ste najmä vo svojich objednávkach nezabúdali uvádzať svoje meno a úplnú adresu, na ktorú Vám môžeme to, o čo máte záujem, poslať. Prispejete tak k rýchlejšiemu vybaveniu vašich objednávok.

Osemsmerovka

Po vyškrtaní všetkých slov zvyšných 26 písmen tvorí tajničku.

ADORANT, ALELUJA, BOŽIA*MATKA, BORDÓ, CLONA, ČISTOTA, DARCA, DOBRO, ETIKA, JADRO, JASLE, JEŽIŠ, JOZEF, KADET, KATAR, KOLEDY, KOTVA, KLASIKA, KRÉDO, KYRIE, LÁSKA, LÍDRI, LOGOS, MÁRIA, OBRADY, OBDIV, PESTÚN, PÍSMO, POCTA, POKOJ, PLESO, PRAVDA, PROSBY, RADOSŤ, SLOVO, SPÁSA, SVÄTÁ NOC, SVETLO, SVETA, SÚTOK, SYN BOŽÍ, TIARA, ÚCTIVOSŤ, VERVA, VIERA, VIKÁR, ŽERTVA.

V	P	A	Y	K	Ó	P	I	L	O	A	K	R	É	D	O
N	R	O	D	D	A	C	Í	Ž	O	B	N	Y	S	E	S
D	O	B	R	O	A	D	E	S	J	Ú	D	A	R	C	A
Ť	S	O	D	A	R	R	E	A	M	E	P	I	L	I	F
K	B	Ž	K	I	T	A	B	T	L	O	Ž	O	V	E	E
Ď	Y	I	B	V	I	A	N	O	C	E	N	I	K	O	Z
P	T	A	A	R	A	H	K	T	O	A	L	S	Š	O	O
E	A	*	Á	Z	R	L	A	S	N	V	D	U	A	R	J
S	O	M	D	A	A	Á	O	I	Á	P	O	V	J	J	A
T	Ú	A	V	S	Í	G	K	Č	T	L	R	L	A	A	S
Ú	C	T	I	V	O	S	Ť	I	Ä	E	V	D	S	R	Á
N	O	K	O	L	A	R	E	I	V	S	R	N	L	Á	P
K	A	A	S	K	A	T	E	V	S	O	L	T	E	V	S

Osemsmerovku pripravila Eleonóra Argalášová.

Správne vylúštenie tajničky nám pošlite písomne na adresu redakcie najneskôr do **25. januára 2023**.

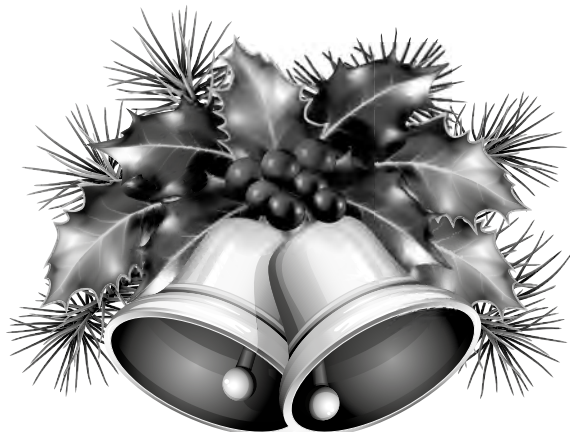
Tajnička osemsmerovky z čísla 4/2022 znie: „Zvíťazíš, keď Ružencovú Pannu Máriu neopustíš.“ Výhercovia sú: **Zuzana Bányiová** z Kolíňan, **Elena Jureková** z Hervartova a **Marta Gabašová** z Dubnice nad Váhom. Výhercom srdečne blahoželáme a posielame peknú knihu.

*„Vianoce majú predovšetkým chuť nádeje,
pretože napriek našim temnotám Božie svetlo žiari.“
Pápež František*

Nech Dieťa zrodené z čistej Panny
v betlehemskej maštaľke
naplní Vaše srdcia a rodiny pokojom,
aby ste ho mohli priniesť každému stvoreniu
ako poslovia nádeje a lásky
nášho Pána.

***Milostiplné Vianoce
a požehnaný nový rok 2023
pod ochranou Nepoškvrnenej
Vám prajú a v modlitbách
vyprosujú***

*sestry satmárky
z Rodiny Nepoškvrnenej*

*„S Máriou a Jozefom stojíme pred jasličkami,
pred Ježišom, ktorý sa rodí ako chlieb pre môj život.
Kontemplujúc jeho pokornú a nekonečnú lásku,
povedzme mu jednoducho:
Ďakujem, že si toto všetko urobil pre mňa.“*

Pápež František